



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ing. Viery Horčicové a soudců Mgr. Kamila Tojnera a Mgr. Jiřího Lifky v právní věci žalobkyně: **L. K.**, bytem L., P., zast. JUDr. Ing. Janem Vučkou, advokátem, sídlem Benediktská 690/7, Praha 1, proti žalovanému: **Generální inspekce bezpečnostních sborů**, sídlem Skokanská 2311/3, Praha 6, o žalobě proti rozhodnutí ředitele Generální inspekce bezpečnostních sborů ze dne 12. 6. 2013, č. j. GI-IF-12-8/2013,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně se domáhá zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí ředitele žalovaného, kterým bylo zamítnuto její odvolání proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20.5.2013, č. j. GI-IG-12-3/2013. Tímto rozhodnutím byla odmítnuta žádost žalobkyně o poskytnutí informací dle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím (dále jen „zákon o přístupu k informacím“) ze dne 1.5.2013, a to v části, v níž žádala kopie rozhodnutí nebo záznamu o ukončení věci týkající se nehody při pronásledování odcizeného vozu na D1 dne 1.3.2013 policií, a to i šetření, které v dané věci bylo původně GIBS ukončeno dne 2.3.2013. Ze sdělovacích prostředků žalobkyně zjistila, že policie zastavila provoz na dálnici tak, že z vozidel takto zastavených tzv. živý zátaras proto, aby přinutila policii ujíždějící vozidlo zastavit, přičemž došlo k nehodě tohoto vozidla a smrti jeho řidiče. Žalovaný své rozhodnutí o neposkytnutí informace opřel primárně o důvod uvedený v ust. § 11 odst. 6 zákona o přístupu k informacím, tedy že se jedná o informace způsobilé ohrozit práci orgánů činných v trestním řízení.

V žalobě (v prvním žalobním bodě) žalobkyně zpochybňuje závěr ředitele žalovaného, že v odvolání brojila jen proti odůvodnění prvostupňového rozhodnutí. Z napadeného rozhodnutí není zřejmé, zda tato úvaha byla součástí důvodů k zamítnutí odvolání, avšak z procesní opatrnosti žalobkyně uvádí, že v odvolání výslovně napadla celé prvostupňové rozhodnutí, tedy včetně jeho výroku, a uvedla, že žádá o poskytnutí informací dle původní žádosti.

Druhý žalobní bod směřuje proti tvrzené nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí pro nedostatek důvodů. Žalobkyně má za to, že žalovaný nijak konkrétně nevysvětlil, jakým způsobem by poskytnutí požadovaných informací vedlo k ohrožení budoucího vyšetřování trestných činů. Pokud by bylo zřejmé, které konkrétní údaje by mohly činnost orgánů v činných v trestním řízení ohrozit, dalo by se s tímto závěrem případně polemizovat. Toliko obecný odkaz na § 11 odst. 6 zákona o přístupu k informacím však rozhodnutí činí nepřezkoumatelným. Za nepřezkoumatelné žalobkyně napadené rozhodnutí považuje též proto, že není zřejmé, zda se odůvodnění týká neposkytnutí prvního či druhého úkonu žalovaného, o jejichž poskytnutí žádala. Žalobkyně z mediálních výstupů měla za to, že žalovaný vyšetřování nehody ukončil postupně dvěma rozhodnutími, přičemž žádala o poskytnutí obou. Žalovaný měl dle jejího názoru jednoznačně specifikovat, zda se jeho argumentace týká jen jednoho z požadovaných rozhodnutí, či obou.

Ve třetím žalobním bodu žalobkyně uvádí, že nepovažuje za dostatečné odůvodnění neposkytnutí informace tvrzení žalovaného, že prověřování ve věci může být v budoucnu obnoveno. Žalovaný jednoznačně věc uzavřel, a jakékoliv její znovuotevření je dle žalobkyně pouhou spekulací. V době vydání napadeného rozhodnutí uplynulo od nehody již přibližně půl roku, a tedy již musely být všechny relevantní důkazy shromážděny. Za takové situace nemůže vzniknout nový důvod ke znovuotevření prověřování ve věci.

Čtvrtý žalobní bod směřuje proti závěru žalovaného, že ve věci není dán veřejný zájem na poskytnutí informací. Žalobkyně upozorňuje, že zákon o přístupu k informacím nestanoví povinnost žádost o informace odůvodňovat či prokazovat veřejný zájem na jejím poskytnutí. Žalobkyně však připouští, že při konfliktu různých zájmů může hrát veřejný zájem určitou roli v posuzování, zda určitou informaci poskytnout. Má za to, že v dané věci existuje velmi intenzivní veřejný zájem na kontrole činnosti státních orgánů veřejností. Pokud policie cíleně vytvořila kolonu, aby pomocí ní zastavila prchající vůz, mohlo dojít k ohrožení zdraví a životů účastníků silničního provozu. Dle žalobkyně existuje velmi silný veřejný zájem na zveřejnění způsobu, jakým žalovaný přistoupil k vyšetření takového postupu policie.

V pátém žalobním bodu žalobkyně uvádí, že důvodem pro odmítnutí poskytnutí informací nemohla být ani ochrana osobních údajů, neboť tu bylo možno zajistit znečitelněním některých částí poskytnutých dokumentů. Argumentovat nelze ani ochranou soukromí mladistvého účastníka dopravní nehody, neboť podstatné informace o incidentu, tedy že zemřel mladistvý řidič, který si bez dovolení půjčil otcův vůz, již byly publikovány ve sdělovacích prostředcích. I takové informace by však případně bylo možné znečitelnit a poskytnout žalobkyni ty části požadovaných dokumentů, které svědčí o postupu státních orgánů ve věci.

Šestý žalobní bod se týká tvrzení žalovaného, že by poskytnutím požadovaných informací mohlo dojít k nežádoucímu zveřejnění postupů žalovaného. Žalobkyně je přesvědčena, že při vyšetřování dopravní nehody nemohly být využívány zvláštní postupy, na jejichž utajení může mít žalovaný oprávněný zájem. Nejednalo se například o vyšetřování organizovaného zločinu za účasti informátorů, agentů apod. Pokud jde o postupy policie při

uzavírání dálnice k zastavení prchajícího vozidla, ani v tomto ohledu dle žalobkyně nelze předpokládat, že by byly zveřejněny takové informace, které by mohly pomoci případným budoucím prchajícím řidičům. Žalobkyně má navíc za to, že všechny tyto argumenty se mohly týkat jen druhého rozhodnutí žalovaného, kterým byla věc skončena, a nikoliv rozhodnutí prvního, které žalobkyně požadovala taktéž.

Žalovaný uvedl, že z textu odvolání skutečně vyplývalo, že žalobkyně polemizuje pouze s odůvodněním prvostupňového rozhodnutí, přičemž teprve až z jeho závěru bylo zřejmé, že požaduje i zrušení rozhodnutí jako celku. Žalovaný řádně odvoláním napadené rozhodnutí přezkoumal dle § 89 správního řádu, žalobkyně na svých právech zkrácena nebyla. Dle názoru žalovaného napadené rozhodnutí netrpí vadou nepřezkoumatelnosti. Důvody odmítnutí byly v obou rozhodnutích jednoznačně vysvětleny s odkazem na ustanovení § 11 odst. 6 zákona o přístupu k informacím, přičemž bylo uvedeno, z jakého důvodu lze reálně očekávat znovuvetření věci na základě zásahu státního zástupce. Napadené rozhodnutí precizovalo argumentaci rozhodnutí prvostupňového, obě rozhodnutí je třeba posoudit jako celek. Pokud žalobkyně z odůvodnění rozhodnutí nepochopila důvody pro odmítnutí její žádosti, zřejmě není ochotna akceptovat jakékoliv negativní rozhodnutí. K žalobní námitce, že z rozhodnutí není zřejmé, kterého ze dvou požadovaných rozhodnutí se jeho jednotlivé části týkají, žalovaný uvedl, že tuto námitku žalobkyně poprvé uplatnila až v žalobě. Vzhledem k tomu, že se žalobkyně domáhala poskytnutí dvou věcně souvisejících a provázaných rozhodnutí, má žalovaný za to, že nebylo třeba neposkytnutí každého z těchto rozhodnutí odůvodňovat zvlášť.

Dále žalovaný zrekapituloval, že ve věci, již se žalobkyní požadované informace týkají, byla poškozeným podána stížnost, kterou se domáhá, aby státní zástupce nařídil zahájení trestního řízení ve věci. Předpoklad žalovaného uvedený v napadeném rozhodnutí, že by k takové situaci reálně mohlo dojít, se tedy potvrdil. Žalovaný trvá na tom, že případný veřejný zájem na poskytnutí požadovaných informací byl za daných okolností převážen zájmem na neveřejnosti informací, které by mohly být relevantní pro případné trestní řízení. Kvůli možnému nejasnému výkladu toho, kdy byla policie oprávněna použít tzv. živý zátaras, je třeba vyčkat, zda nakonec nebude proti konkrétním osobám ve věci vedeno trestní řízení. Námitku žalobkyně, že důvodem pro odmítnutí poskytnutí informace nemůže být ochrana osobních údajů zúčastněných osob, neboť povinný subjekt mohl přistoupit k anonymizaci, považuje žalovaný za nedůvodnou, neboť hlavním důvodem bylo odmítnutí žádosti podle § 11 odst. 6 zákona o přístupu k informacím a argumentace ochranou osobních údajů byla pouze vedlejší. Konečně žalovaný uvedl, že z požadovaných dokumentů nebylo možné odstranit údaje relevantní pro trestní řízení, neboť v dané fázi nelze ještě říci, které údaje jsou podstatné. Konečně žalovaný uvedl, že žádost žalobkyně mohla být odmítnuta též pro důvod podle § 11 odst. 4 písm. a) zákona o svobodném přístupu k informacím, avšak k zákonnosti napadeného rozhodnutí postačuje odkaz na jediný důvod odmítnutí žádosti.

Žalobkyně na vyjádření žalovaného reagovala replikou, ve které uvedla, že poskytnutí požadovaných informací by mohlo ohrozit toliko hypotetické trestní řízení proti příslušným zasahujícím policistům. Ve věci však již byly veškeré představitelné důkazy shromážděny a svědci vyslechnuti, k manipulacím s jejich obsahem by tedy mohlo dojít jen stěží. Dále žalobkyně poukazuje na skutečnost, že u prvního rozhodnutí žalovaného, které jí nebylo poskytnuto (ze dne 6.3.2013) je ještě menší pravděpodobnost ohrožení případného trestního řízení než u rozhodnutí druhého, neboť v prvním rozhodnutí ještě nemůže být obsažen větší počet shromážděných důkazů a jejich hodnocení. Dále žalobkyně obsáhle argumentovala, že správní orgány popsaly důvody pro odmítnutí žádosti příliš nekonkrétně a v zásadě pouze odkázaly na příslušné zákonné ustanovení.

Ve vyjádření ze dne 6.3.2014 žalobkyně nad rámec dříve uvedených argumentů navrhl, aby bylo v řízení před soudem žalovaným prokázáno, jak ve věci případného zahájení trestního řízení rozhodl příslušný státní zástupce. Vzhledem k času, který uplynul od podání žaloby, již dle názoru žalobkyně výkon dozoru ze strany státního zástupce musel vyústit v jednoznačný výsledek.

Žalovaný na vyjádření žalobkyně reagoval přípisem ze dne 15.4.2015, v němž sdělil, že na základě pokynu Krajského státního zastupitelství v Brně ze dne 11.10.2013, č. j. 4 KZN 126/2013-77, bylo zahájeno ve věci trestní řízení ve fázi prověřování. Tato skutečnost dle žalovaného prokazuje, že v době vydání napadeného rozhodnutí reálně hrozilo, že ve věci trestní řízení bude zahájeno, ačkoliv žalovaný dospěl k závěru, že je namístě věc odložit. Dále žalovaný upozornil, že soud má o věci rozhodnout podle skutkového stavu, který zde byl v době vydání napadeného rozhodnutí.

V podání ze dne 1.12.2016 žalovaný k výzvě soudu uvedl, že v současné době u žalovaného neprobíhá trestní řízení související s předmětem požadované informace. Dále konstatoval, že nic nebránilo žalobkyni podat žádost znovu po uplynutí určité doby, aby byla posouzena povinným subjektem znovu. Žalovaný zpravidla po určitém časovém odstupu, kdy již není ohrožen účel trestního řízení, poskytuje požadované informace.

Městský soud původně ve věci rozhodl tak, že rozsudkem ze dne 7. 12. 2016, č. j. 10 A 175/2013-66, uložil žalovanému poskytnout požadovanou informaci.

Ke kasační stížnosti žalovaného však Nejvyšší správní soud svým rozsudkem ze dne 15.2. 2017, č. j. 6 As 338/2016 - 55, původní rozsudek městského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Dospěl totiž k závěru, že *„zveřejněním požadovaných informací před skončením trestního řízení může reálně dojít ke zkreslení budoucích výpovědí, které mohou mít význam pro řádné zjištění skutkového stavu věci. Nejde jen o to, že by poskytnuté informace mohly být ku prospěchu potenciálního obviněného, třebaže i ten by mohl svou výpověď korigovat v závislosti na znalosti výpovědi ostatních zasahujících policistů. V trestním řízení budou vystupovat také osoby, které mají zcela opačný zájem (zde poškozený), případně též svědci, kteří v řízení žádný zájem nesledují a u nichž je třeba zabezpečit, aby nezkrusly a věrohodně popsali důležité skutkové okolnosti. Lze přitom pouze zopakovat, že omezení práva na informace v přípravné fázi trestního řízení, resp. ve fázi prověřování před jeho vlastním zahájením, bude spíše pravidlem. Stejně tomu bude i v případech, kdy policejní orgán sice již prověřování ukončil, avšak existují informace o tom, že byl podán podnět k revizi jeho postupu u příslušného státního zastupitelství.“*

Ze správního spisu soud zjistil následující, pro rozhodnutí ve věci podstatné skutečnosti.

Dne 4.5.2013 požádala žalobkyně žalovaného o poskytnutí informací podle zákona o přístupu k informacím. V žádosti uvedla, že z médií vyrozuměla, že bylo skončeno řízení týkající se nehody při pronásledování odcizeného vozu na dálnici D1 ze dne 1.3.2013. Žalobkyně uvedla, že žádá poskytnutí kopie rozhodnutí nebo záznamu o ukončení věci. Taktéž z médií vyrozuměla, že žalovaný šetření ve věci ukončil již celkem dvakrát, a proto požádala i o poskytnutí kopie prvního rozhodnutí ve věci.

Přípisem ze dne 20.5.2013 žalovaný žalobkyni sdělil, že věc byla vyhodnocena dvakrát, a to nejprve dne 6.3.2013 (nikoliv dne 2.3.2013, jak uvedla žalobkyně v žádosti) a podruhé dne 13.3.2013.

Rozhodnutím ze dne 20.5.2013 žalovaný žádost žalobkyně odmítl s odkazem na § 11 odst. 6 zákona o přístupu k informacím. Uvedl, že ačkoliv byla věc uzavřena s tím, že není důvod k vedení trestního řízení, nelze do budoucna vyloučit, že bude ze strany státního zástupce nařízeno pokračovat v prověřování, případně budou ve věci zjištěny nové skutečnosti, které takový postup budou odůvodňovat. Není tak ve veřejném zájmu poskytnout komplexní informace k případu formou kopií příslušných záznamů o ukončení věci, neboť obsahují velmi podrobný popis ke zjištěným skutečnostem, osobám na věci zúčastněným a vyhodnocení postupu jednotlivých zainteresovaných policistů. Dané dokumenty též zachycují metody žalovaného při prověřování. Odkrytím uvedených informací by mohlo dojít ke zmaření případného trestního řízení a ohrožení schopnosti orgánů činných v trestním řízení stíhat trestné činy.

Z úředního záznamu GIBS ze dne 6. 6. 2013 vyplývá, že dne 13. 5. 2013, tedy před vydáním napadeného rozhodnutí, podala osoba, která se cítila poškozena tvrzeným trestným činem nespecifikovaného příslušníka policie, žádost o přezkoumání postupu policejního orgánu (žalovaného).

Odvolání žalobkyně proti prvostupňovému rozhodnutí bylo zamítnuto napadeným rozhodnutím ředitele žalovaného ze dne 12.6.2013. V rozhodnutí se uvádí, že odvoláním lze napadnout pouze výrokovou část rozhodnutí, avšak nesmí směřovat pouze proti odůvodnění. Dle napadeného rozhodnutí *„samotný výrok ... stěžovatelka nijak nenapadá, pouze žádá zrušení rozhodnutí na základě jí tvrzených nedostatků v odůvodnění“*. Pokud jde o věc samu, ztotožnil se ředitel žalovaného se závěry prvostupňového rozhodnutí v tom směru, že ačkoliv sám žalovaný již úkony prověřování ve věci ukončil, mohlo by být v budoucnu reálně zahájeno trestní řízení, a to zejména s ohledem na stížnost, která byla ve věci podána ke Krajskému státnímu zastupitelství v Brně dne 13.5.2013. Lze tedy očekávat, že státní zástupce bude mít na věc názor odlišný od žalovaného a nařídí zahájení úkonů trestního řízení. Nadto ve věci souběžně probíhá u Služby kriminální policie a vyšetřování – Praha-východ trestní řízení týkající se mladistvého řidiče zemřelého při autonehodě, které by též mohlo být ohroženo. Lze tedy uzavřít, že poskytnutí informací, které požaduje žalobkyně, by způsobilo nebezpečí, že se o nich dozví potenciálně podezřelá osoba, která je následně použije ve svůj prospěch. Dále ředitel žalovaného uvedl, že veřejný zájem na poskytnutí informací v tomto případě nemůže převážit zájem na splnění účelu trestního řízení, totiž odhalování trestné činnosti. Nelze vyhovět ani požadavku žalobkyně, aby jí byly poskytnuty alespoň omezené informace o případu, neboť by se jednalo o vytvoření nové informace.

Po podání žaloby si soud od žalovaného vyžádal dokumenty, jejichž poskytnutí se žalobkyně domáhala, s tím, že je povede v neveřejné části spisu. Žalovaný uvedl, že rozhodnutí ze dne 2.3.2013, o něž žalobkyně žádala, neexistuje, neboť toho dne žádné rozhodnutí ani jiný akt ve věci vydán nebyl. Žalovaný však poskytl vyhodnocení věci ze dne 6.3.2013, č. j. GI-K-308-3/2013, a dále obsáhlejší dokument, též označený jako vyhodnocení věci, ze dne 26.4.2013, č. j. GI-K-381-31-/2013.

Městský soud v Praze napadené rozhodnutí v souladu s § 75 odst. 2 s. ř. s. přezkoumal v rozsahu žalobních bodů, přičemž podle § 75 odst. 1 s. ř. s. vycházel ze skutkového a právního stavu, který zde byl v době rozhodování správního orgánu.

Pokud jde o první žalobní bod, lze se zcela ztotožnit se žalobkyní. Závěr napadeného rozhodnutí, že žalobkyně brojila pouze proti odůvodnění prvostupňového rozhodnutí, neodpovídá skutečnosti. Samo tvrzení uvedené v napadeném rozhodnutí, totiž že žalobkyně nebrojila odvoláním proti konkrétnímu výroku rozhodnutí, ale „pouze“ navrhovala zrušení

rozhodnutí na základě jeho odůvodnění, je třeba hodnotit jako nesmyslné. Žalobkyně v odvolání výslovně uvedla, že žádá zrušení prvostupňového rozhodnutí, což je zcela jednoznačný návrh na zrušení jeho výroku. Soudu není zřejmé, v čem by měl spočívat rozdíl mezi zrušením výroku rozhodnutí a zrušením rozhodnutí. Je samozřejmé, že žalobkyně svou odvolací argumentaci směřovala proti odůvodnění prvostupňového rozhodnutí, neboť výrok rozhodnutí nelze zpochybnit jinak než polemikou s jeho odůvodněním. Námitky uvedené v prvním žalobním bodu jsou tedy důvodné. Vzhledem k tomu, že ředitel žalovaného o podaném odvolání věcně rozhodl a vypořádal odvolací námitky, však nebylo důvodu napadené rozhodnutí zrušit jen kvůli zcela nesprávnému závěru žalovaného o tom, že žalobkyně nenapadla výrok prvostupňového rozhodnutí. Tento závěr se totiž nepromítl do nezákonnosti rozhodnutí o odvolání jako celku.

Dále se soud zabýval druhým žalobním bodem, totiž tvrzenou nepřezkoumatelností napadeného rozhodnutí. Z ustálené judikatury správních soudů plyne, že nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů je zejména takové rozhodnutí, jehož odůvodnění neodpovídá požadavkům zákona, případně v němž se správní orgán nevypořádal se všemi námitkami účastníků řízení (srov. např. rozsudek NSS ze dne 21.12.2006, č. j. 2 As 37/2006-63, č. 1112/2007 Sb. NSS). Z napadeného rozhodnutí ve spojení s rozhodnutím prvostupňovým je zcela zřejmé, že kterého zákonného důvodu bylo poskytnutí informace odmítnuto a ve kterých konkrétních okolnostech žalovaný spatřoval naplnění tohoto zákonného důvodu. Žalovaný měl za to, že rozhodnutí by mohlo ohrozit jak konkrétní trestní řízení vedená ve věci, byť potenciální. Zároveň dospěl k závěru, že poskytnuté informace by mohly odhalit postupy, které žalovaný v prověřování používá. Ředitel žalovaného se v rozhodnutí o odvolání vypořádal se všemi odvolacími námitkami žalobkyně.

Soud též zvážil tvrzení žalobkyně, že z rozhodnutí žalovaného není zřejmé, které části jeho odůvodnění se týkají kterého ze dvou rozhodnutí, jež požadovala. Žalobkyně ve své původní žádosti uvedla, že žádá o poskytnutí úkonu, kterým žalovaný prověřování ve věci definitivně ukončil a též úkon, jímž byla věc poprvé odložena dne 2.3.2013. Z následné komunikace žalobkyně a žalovaného však vyplynulo, že o věci sice bylo rozhodnuto dvakrát, avšak poprvé až 6.3.2013; žalovaný tedy žádost posoudil podle jejího obsahu jako žádost o poskytnutí rozhodnutí ze dne 6.3.2013 a ze dne 26.4.2013, kdy byla věc před pokynem státního zástupce skončena definitivně. Je pravdou, že z prvostupňového ani z odvolacího rozhodnutí výslovně neplyne, která část odůvodnění se vztahuje na který z požadovaných dokumentů. Tato skutečnost však sama o sobě nezakládá nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů či pro nesrozumitelnost, neboť je třeba odůvodnění obou rozhodnutí vnímat tak, že se argumentace v něm uvedená týká všech informací, jejichž poskytnutí žalobkyně požadovala. Soud ze záznamu o vyhodnocení věci ze dne 6.3.2013 zjistil, že již v tomto dokumentu jsou uvedeny některé rozhodující skutkové okolnosti, které žalovaný zjistil, a to včetně postupu příslušníků policie. Rozhodnutí tedy nejsou nepřezkoumatelná jen proto, že výslovně neodddělují důvody odmítnutí poskytnutí obou dokumentů, neboť jejich odůvodnění se mohou vztahovat na oba rovnocenně. Zkoumání, zda je toto odůvodnění přiléhavé a zákonné, provede soud níže.

V rámci třetího žalobního bodu žalobkyně tvrdila, že napadené rozhodnutí bylo založeno na pouhé spekulaci, že by již skončené prověřování mohlo být znovu otevřeno. S tímto tvrzením žalobkyně však nelze souhlasit. Žalovaný svůj závěr, že by ke znovuotevření věci reálně mohlo dojít, založil především na skutečnosti, že poškození vyvíjeli procesní aktivitu směřující k pokračování prověřování. Ze správního spisu vyplývá, že dne 13.5.2013, tedy před vydáním napadeného rozhodnutí, podala osoba, která se cítila poškozena tvrzeným trestným činem nespécifikovaného příslušníka policie, žádost o přezkoumání postupu

policejního orgánu (žalovaného). Pokud tedy ředitel žalovaného ve svém rozhodnutí uvedl, že věc může být reálně znovu otevřena z důvodu další procesní aktivity dotčených osob, nejednalo se o pouhou spekulaci, ale o podložený závěr. Skutečnost, že státní zástupce následně nařídil žalovanému zahájit prověřování ve věci, je pro posouzení důvodnosti žaloby nerozhodné, neboť zákonnost napadeného rozhodnutí jako takovou soud přezkoumává dle skutkového stavu, který zde byl v době vydání rozhodnutí žalovaného. Třetí žalobní bod tedy není důvodný.

Dále se soud zabýval čtvrtým a šestým žalobním bodem, v nichž žalobkyně argumentovala silným veřejným zájmem na poskytnutí požadovaných informací a uváděla, že nebyl splněn zákonný důvod k neposkytnutí informací. Žalovaný požadované informace neposkytl s odkazem na ustanovení § 11 odst. 6 zákona o přístupu k informacím, který stanoví následující: „*Povinný subjekt neposkytne informaci o činnosti orgánů činných v trestním řízení, včetně informací ze spisů, a to i spisů, v nichž nebylo zahájeno trestní řízení, dokumentů, materiálů a zpráv o postupu při prověřování oznámení, které vznikly činností těchto orgánů při ochraně bezpečnosti osob, majetku a veřejného pořádku, předcházení trestné činnosti a při plnění úkolů podle trestního řádu, pokud by se tím ohrozila práva třetích osob anebo schopnost orgánů činných v trestním řízení předcházet trestné činnosti, vyhledávat nebo odhalovat trestnou činnost nebo stíhat trestné činy nebo zajišťovat bezpečnost České republiky. Ustanovení jiných zákonů o poskytování informací tím nejsou dotčena.*“ Soud považuje za relevantní též ustanovení § 8a odst. 1 trestního řádu, podle něž orgány činné v trestním řízení při poskytování informací o své činnosti „*dbají na to, aby neohrozily objasnění skutečností důležitých pro trestní řízení, nezveřejnily o osobách zúčastněných na trestním řízení údaje, které přímo nesouvisí s trestnou činností, a aby neporušily zásadu, že dokud pravomocným odsuzujícím rozsudkem není vina vyslovena, nelze na toho, proti němuž se vede trestní řízení, hledět, jako by byl vinen (§ 2 odst. 2). V přípravném řízení nesmějí zveřejnit informace umožňující zjištění totožnosti osoby, proti které se vede trestní řízení, poškozeného, zúčastněné osoby a svědka.*“

Městský soud v Praze v původním řízení uvedl, že odepřít poskytnutí informací o činnosti orgánů činných v trestním řízení je možné pouze ve dvou případech: Prvním je, že by poskytnutím informace byla ohrožena práva třetích osob a druhým, že poskytnutím informace by byla ohrožena schopnost OČTŘ plnit své úkoly. V obou případech musí jít o ohrožení konkrétně specifikované a současně reálně, resp. prokazatelně existující, nikoliv pouze ohrožení hypoteticky možné. Jiný výklad by vedl k tomu, že dané ustanovení by bylo v právním řádu nadbytečné, protože vedení trestního řízení je obecně možné kdykoliv, neboť i po odložení věci nebo po zastavení trestního stíhání může být prověřování věci znovu otevřeno a trestní řízení opět zahájeno. To znamená, že skutečnost, že ve věci může být reálně vedeno trestní řízení anebo je dokonce již vedeno, ještě neznamená, že poskytnutím informace o činnosti OČTŘ může být vždy ohrožena schopnost OČTŘ plnit své úkoly a tato skutečnost musí prokazatelně vyplývat z okolností dané věci. Soud v původním řízení vyhodnotil, že taková skutečnost z okolností tohoto případu prokazatelně nevyplyvá, neboť úkony budoucího trestního řízení mohou být zmařeny, resp. negativně ovlivněny, v zásadě pouze tehdy, pokud by zveřejnění dosud shromážděných zjištění o skutkových okolnostech (zahrnující též identifikaci možných důkazních prostředků) mohlo reálně být zneužito obviněnými či potenciálními obviněnými k tomu, aby v dalších fázích trestního řízení účinně ovlivnili rozsah a obsah skutkových zjištění orgánů činných v trestním řízení. Jinak řečeno, zveřejnění dosavadních zjištění by muselo potenciálním trestně stíhaným osobám reálně umožňovat např. ovlivňovat stopy, působit na doposud, procesně využitelným způsobem, nevyslechnuté svědky apod. Soud tedy dospěl závěru, že poskytnutím informací, které požadovala žalobkyně, nemohlo dojít k ohrožení trestního řízení, které by ve věci případně

mohlo být v budoucnu vedeno, neboť proti zemřelému řidiči již žádné trestní řízení vedeno být nemohlo, proti policejnímu příslušníkovi, který vydal pokyn k zastavení provozu na dálnici, sice potenciálně trestní řízení vedeno být mohlo, avšak v dokumentech, o jejichž poskytnutí žalobkyně žádala, nebyly obsaženy žádné informace, které by tento příslušník mohl potenciálně zneužít ve svůj prospěch a pokud jde o obecné tvrzení žalovaného, že mohla být ohrožena schopnost orgánů činných v trestním řízení vyšetřovat trestné činy, žalovaný ve svém rozhodnutí o odmítnutí poskytnutí informace nijak nekonkretizoval, který specifický typ postupu či metody vyšetřování trestných činů by mohl být poskytnutím informací ohrožen.

Uvedeným závěrům Městského soudu Nejvyšší správní soud nepřisvědčil, neboť dospěl k názoru, že „*zveřejněním požadovaných informací před skončením trestního řízení může reálně dojít ke zkreslení budoucích výpovědí, které mohou mít význam pro řádné zjištění skutkového stavu věci. Nejde jen o to, že by poskytnuté informace mohly být ku prospěchu potenciálního obviněného, třebaže i ten by mohl svou výpověď korigovat v závislosti na znalosti výpovědi ostatních zasahujících policistů. V trestním řízení budou vystupovat také osoby, které mají zcela opačný zájem (zde poškozený), případně též svědci, kteří v řízení žádný zájem nesledují a u nichž je třeba zabezpečit, aby nezkresleně a věrohodně popsali důležité skutkové okolnosti. Lze přitom pouze zopakovat, že omezení práva na informace v přípravné fázi trestního řízení, resp. ve fázi prověřování před jeho vlastním zahájením, bude spíše pravidlem. Stejně tomu bude i v případě, kdy policejní orgán sice již prověřování ukončil, avšak existují informace o tom, že byl podán podnět k revizi jeho postupu u příslušného státního zastupitelství.*“ Městský soud je v pokračujícím řízení v souladu s § 110 odst. 4 s. ř. s. vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu o tom, že důvod odepření požadované informace byl v souladu se zákonem, proto čtvrtý a šestý žalobní bod také není důvodný.

Soud tedy s ohledem na vše výše uvedené uzavírá, že žádný z uplatněných žalobních bodů nebyl důvodný. Z tohoto důvodu soud žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

Výrok o tom, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobce nebyl v řízení úspěšný a žalovanému žádné náklady nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná

nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 17. května 2017

JUDr. Ing. Viera Horčicová, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení: Lucie Horáková